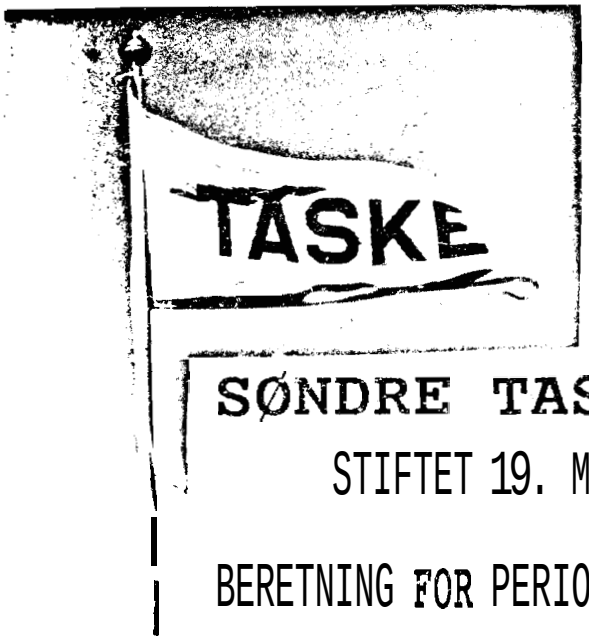

SØNDRE TASKEN VEL

STIFTET 19. MAI 1963

BERETNING FOR PERIODEN 1963 -1988

FORORD

I forbindelse med markeringen av S. Tasken Vel's 25-årsjubileum var det skriveren av disse linjer som på et årsmøte begikk den store lettsindighet å fremme forslag om å få laget en beretning om vellet og dets virksomhet gjennom de første 25 år.

Som det som oftest går fikk også forslagsstilleren oppdraget, og sitter her nå som redaktør og eneansvarlig for det som matte bli nedtegnet!

Med all denne makt samlet i min hånd, vil jeg gjerne understreke at denne beretningen ikke bare skal være en oppsummering av historiske data, men også en hilsen og takk til de mange brave kvinner og menn som har lagt ned så mye svette og arbeid for å bygge opp det lille fritidssamfunnet vårt, og til dem som i disse 25 årene gjennom styreverv og annen innsats har lagt forholdene til rette, slik at vi i dag kan nyte fellesskapet i trivelige og kameratslige former.

Etter 25 år ser vi også nå at hyttesamfunnet vårt er kommet inn i et slags generasjonsskifte. De pene små barna vi husker lekte på strandkanten er plutselig vokst ut av slyngalderen og fremstiller seg nå som voksne kvinner og menn. Og nede på strandkanten sitter det "fremmede" barn og leker inntil vi oppdager stolte bestemødre og bestefedre som kan avsløre sannheten om de fremmede barna! Våre "livverk" overtas nå etter hvert av den yngre garde, mens andre selges og overtas av nye eiere. For disse kan det være både interessant og nyttig å få vite mer om bakgrunnen for og utviklingen av våre fristeder ved Kurefjorden.

Kjell Bergh

S. TASKEN VEL 25 ÅR

LITT HISTORIKK

Det er grunn til å tro at Taskengårdene, Tasken Nordre og Tasken Sondre opprinnelig har vært en gård og da en av de største i bygda. Delingen i nordre og søndre er imidlertid meget gammel, trolig fra før 1300.

Navnet uttales Ta'ssken og har gjennom tidene hatt forskjellig form, således Taskon (1351), Taskoorn, Tasgard, Taskenn, Tasken, Taskænn (1553), Tashen (1723).
Ifølge O. Rygh i "Norske Gaardsnavne" kan første ledd i navnet tyde på en taske, pose eller pung. Annet ledd på horn finnes jevnlig i stedsnavn i betydningen, hjørne, vinkel, fremspring eller horn.

Når det gjelder eierforholdet antar man at gården har hørt under Mariakirken, og at sognepresten ved denne kirken har disponert gården. I hvert fall var det han som gjennom flere arhundre utstedte bygselsbrev til de bøndene som bebodde og brukte gården.

I biskop Eysteins Jordebok, side 203 er det opplyst følgende:

> "Gaute Aslakssøn, lagmand i Tunsberg, og Jon Klemetsen, prest på Gjerpen, kundgjøre at Hr. Jon Thoraldssøn på sin Hustru, fru Jøran Bjarnesdatters vegne overdrar Sira Haavard Paalssøn, prest ved Mariakirken i Tunsberg, saa megen jord i Taskorn i Rode i Borgesyssel, som Simon Thorleifssøn og hans broder Sira Olof eiede og gav for sit og Simons Hustru, Ragna Gudthormsdatters gravsted i Mariakirken."

Denne gaven er gitt før 1399, og det sies at Mariakirken eier 2 øresbol i Søndre Tasken og 5 1/2 øresbol i den nordre gården.

Den 6. januar 1553 kunne 2 svorne lagsrettesmenn i Råde, nemlig Amund Fingalssøn, Ingvald Anstenssøn og Haagen Thorbjørnssøn bevitne at de etter begjæring hadde besiktiget huser, gjerder og grind på Søndre Tasken, som følger sognepresten i Tunsberg, herr Laurits, og fant alt vel vedlikeholdt.

Fra omkring 1815 kalles Søndre Tasken "Chefsgaard" og disponeres av militære myndigheter. Men selv etter denne tid og helt fram til våre dager har gårdens senere eiere betalt årlige avgifter til sognepresten ved Mariakirken i Tønsberg.

Sammen med Nordre Tasken var gården i 1700 dragonkvarter for dragonen Vete Ougensen. Peter Maar Egede von Moltzau, (1786-1851), var premierløytnant og ansatt ved Sønnenfjeldske nasjonale artilleribataljon og bosatt i Fredrikshald. Han var sønn av sogneprest til Hurdal, Hans Christian Moltzau og Salome Christiane Maar. Moltzau fikk gården til bruk ved kongelig resolusjon av 20. februar 1814, men han flyttet ikke til gården før i 1818. Han brukte gården til 1825, og ble tollbetjent i Fredrikshald i 1835.

Harald Hansen Skraatorp (1769 - 1834), forpaktet gården i 10 år fra 1823, mot årlig avgift 35 tønner bygg. Han overlot bruken til svigersønnen, Peder Andersen og bodde selv på Skraatorp. Gården ble senere forpaktet og drevet av Ole Sørensen Gammelsrød fra 1833 - 1859, av Andreas Johannessen fra 1859 - 1865 og av Christoffer Gulbrandsen fra 1865 - 1869.

Nicolai Kjønigsen Holm var kommandersersjant og fikk forpaktningskontrakt med kaptein C. F. Engelstad mot årlig avgift 160 spd., men han tok ikke over gården før 1869. Ti år senere kjøpte han gården og fikk kongelig skjøte, tgl. 21. april 1879, hvoretter han svarte årlig avgift til sognepresten i TØnsberg av kr. 21,87 foruten landskyld 10 lpd havremel etter årlig kapitaltakst. Han utstedte en pantobligasjon til "Det ved salg av sjefsgaarde dannede fond" for kr. 17 700, tinglyst 21. april 1879.

Hans Mathisen Huseby overtok gården ved auksjonsskjøte i 1884 for kr, 22 000. Han bygde ny hovedbygning i 1886. I 1906 solgte han gården til svigersønnen, Hans Andreassen for kr. 30 000, hvorav kr. 6 000 for løsøre. Kjøperen skulle holde minst 16 kuer, okse og 4 hester, og skogen skulle ikke forringes uten samtykke fra selgeren.

Arne Hansen Tasken overtok gården ved tgl. skjøte 1923 for

kr. 60 000, hvorav løsøre kr. 12 000, samt føderåd til foreldrene av 5 årlig verdi kr. 1 000. Han drev gården inntil 1960 da sønnen Gunnar Tasken tok over som forpakter og drev gården til 1969. Fra 1969 ble gården forpaktet bort og drevet av Asbjørn Bislingen inntil Hans Tasken overtok gården på odel i 1975. Hans Tasken driver fortsatt gården.

Eiendommen er på 265 dekar innmark, 200 dekar skog og 200 dekar slåtte. og beiteland. Til eiendommen hører også 2 holmer, Labu og Knappholmen.

ET SOMMERSTED BLIR TIL

Det er vel en kjent sak at Ola og Kari alltid har hatt sine drømmer om å skaffe seg sitt eget sommersted ved sjøen, der de kan dyrke badelivet og solen i fulle drag, kombinert med fiske og annen avkopling. Dessuten kunne det i en periode også gi en viss status i selskap med naboer og venner å kunne fortelle om sine sommersteder ved sjøen.

Drømmen for de fleste østlandsfolk var vel å få seg et sted på Sørlandet, i Vestfold eller i Drøbak. På Østfoldsiden var det gjevest å kunne skaffe seg et sted i Larkollen, på Hankø, eller i Fredrikstad-, Hvalerområdet. Men, dessverre, de fleste av de stedene var nok forlengst oppkjøpt og besatt av velbeslåtte Oslo-folk far den alminnelige mann så seg i stand til å realisere sine drammer!

For de fleste ble det nok til at de måtte finne veien til de offentlige badesteder langs med sjøen. Kjente og kjære utfarts- steder for Oslofolk var Huk på Bygdøy, Ingierstrand, Katten eller på småøyene i Oslofjorden. Men det var trangt om plassen, så det gjaldt å være tidlig ute dersom en Ønsket å sikre seg en skikkelig plass i solen. Det kunne bli både slitsomt og stressende å dra på tur med hele familien, medbringende tepper, mat og kaffe på termos, i ryggsekker og håndvesker. For ikke å snakke om når man skulle hjem igjen om kvelden, med skrikende og tratte unger i timelange køer for å få en plass pa bussen til byen!

Det var nemlig slett ikke vanlig at familiene hadde egne biler til disposisjon. Derfor var de henvist til de offentlige transportmidler, buss eller tog, med mindre venner eller andre i familien kunne stille opp med en bil - ofte firmabil eller en utlånt lastebil.

Tilstrømmingen til de offentlige badesteder var sterkt Økende. Opphevelsen av bilrasjoneringen og utsikter til lysere tider da oljeutvinningen kom i gang, gjorde sitt til at folk begynte å se seg om etter "et sted å være". Samtidig våknet også bøndene

som så mulighetene for å få utnyttet "brakkområder" på sine eiendommer - da i betydningen udyrkbar jord.

Hva som var den egentlige bakgrunn for familien Taskens beslutning om å legge ut deler av sin eiendom til hytteområder har man ingen sikker formening om. Men helt klart er det at de nåværende hytteområder i 50-60-årene ikke var dyrkbart område, men ganske myrlendt og vesentlig brukt som beiteområde for gårdens dyrebestand.

Imidlertid, noe skjedde i slutten av 1950-årene, nærmere bestemt 1958 og i 1960 - 1961, da de første hyttene ble oppført. Man kan jo spørre seg hvordan denne utbyggingen ble kjent. Da skriveren av disse linjer kom inn i bildet i mars 1964 var de fleste tomtene allerede opptatt. Men den geografiske spredning av hytteeierne vist klart sterkest innslag fra Oslo og naturlig nok de nærmeste kommuner i Rygge- og Rådeområdet.

Hver og en av hytteeierne har nok sin historie å berette om hvordan de kom over dette området som skulle bli deres "paradis" på jord. Veteranen på S. Tasken - Rune Karlsen - har sin versjon:

Han kunne fortelle om glade feriedager i telt sammen med familien på vestsiden av Kurefjorden. Kveldene tilbrakte han i skyggefulle områder mens han med lengselsfulle Øyne og kikkerten for hånden studerte og drømte om det forgjettede land på den andre siden av fjorden som lå der badet i sol i ettermiddags- og kveldstimene.

Sammen med familien gjorde han flere mislykkede forsøk på å finne dette stedet, før han endelig fant veien og fikk kontakt med gårdeieren som var Hans A. Tasken. Men det var visst ikke lett å overbevise grunneieren om de muligheter og herligheter som lå i dette området. Det måtte flere besøk til eieren før grunneieren i 1958 endelig lot seg overtale. Og dermed kunne Rune Karlsen sikre seg den tomta han hadde sett seg ut på forhånd - et stort, fint og solrikt område som visstnok i gamle dager hadde vært benyttet som danseplass for ungdommen i distriktet.

Familiens første hytte ble bygd i 1960 og Karlsens ble således de første som slo seg ned på S. Tasken. Det varte imidlertid ikke lenge før de fikk selskap med andre hyttebyggere, blant andre Asta og Per Kure, Kjell Nordli, Vilhelm Krokaa og Thorbjørn Gundrosen som bygde sine hytter i 1961. Samtidig pågikk bygging av hytter i det såkalte sondre området der Irving Strøm-Blakstad, Kjell Holstad, Reidar Lange og Arne Aasen vel var blant de første.

Når man i dag ser på forholdene i området slik de fremstår, er det rimelig å minne om at det ikke har sett slik ut bestandig. For de første hyttebyggerne kan fortelle om mye slit og tungt arbeid - ikke minst i forbindelse med frembæringen av materialer og utstyr til hyttene. Det fantes ingen vei til hyttetomtene slik at det meste måtte fraktes på ryggen over jordene fra gården der veien sluttet. Det skal vel liten fantasi til a forstå hvor strevsomt og vanskelig det må ha vært på den tiden. Adkomsten til S. Tasken var heller ikke helt problemfri i det all trafikk den gang måtte skje ved en sving innom og gjennom gården til Johan Weel på Nordre Tasken.

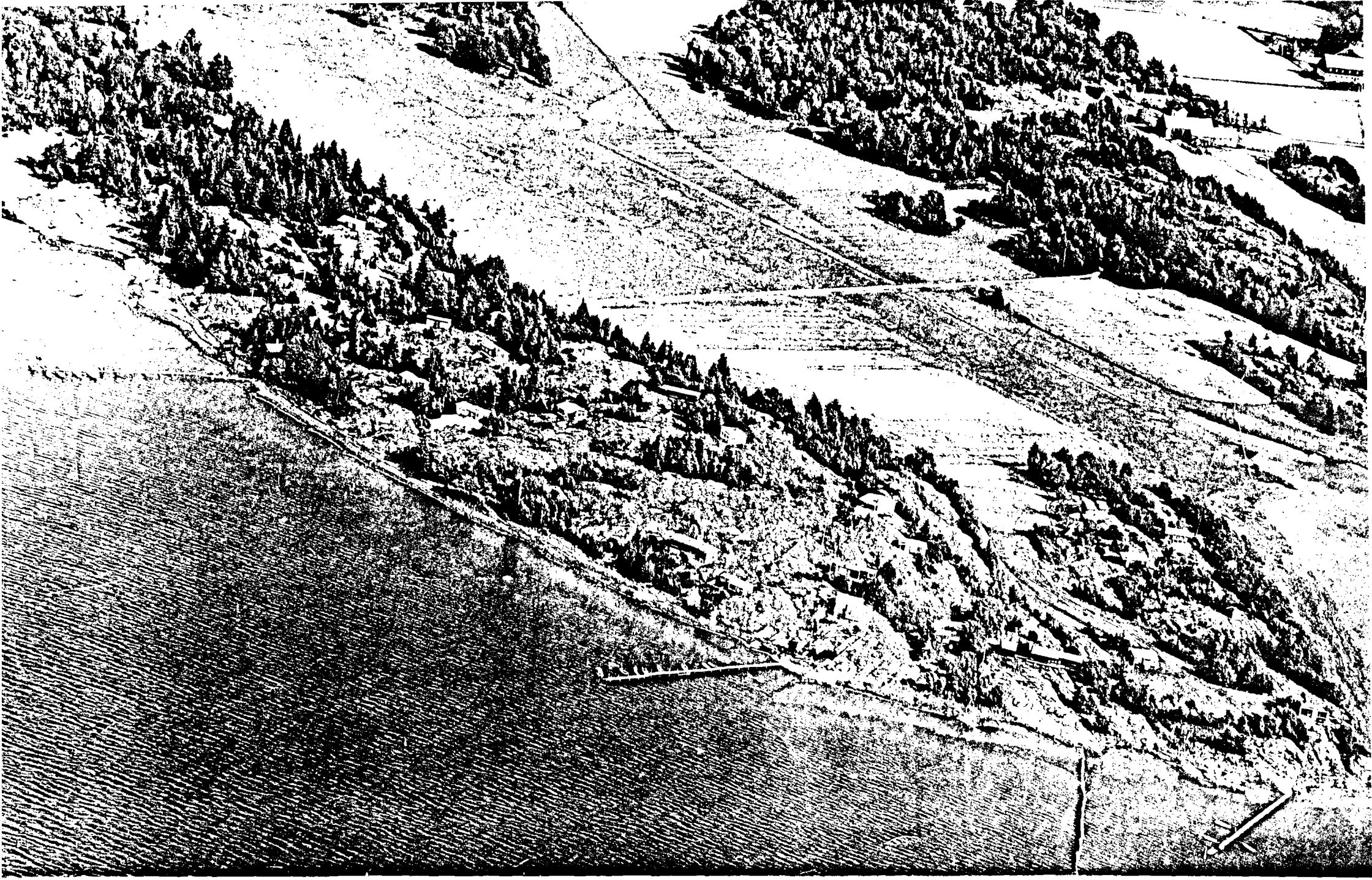

SØNDRE TASKEN-OMRÅDET 1963-65

UTVIKLINGEN AV HYTTEOMRÅDET PÅ TASKEN

"Vegkomiteen".

Når historien først skal skrives kan man vanskelig unngå å nevne "vegkomiteen" - en selvbestaltet komite bestående av tomteleierne Thorbjørn Gundrosen, Kristen Knive og Erik Løkkevik. Disse tok i 1961 initiativet til å få satt i stand veiene fram til tomtene.

I meldingen som ble sendt ut til de andre tomteleierne ble det mildt uttrykt uttalt at veien fram til tomtene var i dårlig forfatning og til dels ufremkommelig.

Som en foreløpig ordning påtok "vegkomiteen" seg å stå for arbeidet med å lage en kjørbar veg og fremla forslag om grusing av veien forbi Weel og Tasken, og anlegg av en billig, men brukbar vei over Taskens jorder fram til fjellet.

Det hører med til denne del av historien at "vegkomiteen" i 1961 skrev til Råde kommune og søkte om tilskudd til oppar-beidelse av veistykket fra hovedveien til Gammelsrød skole. "Vegkomiteen" fikk svar i 1963 - 2 år senere: "Saknaden kan på nåværende tidspunkt ikke imøtekommes"!
Forholdene har visst ikke endret seg i kommunen senere heller. I hvert fall har vellet på nye søknader aldri mottatt noe tilskudd fra Råde kommune.

Ellers fremgikk det av den første meldingen fra "vegkomiteen" at lensmann Tvete var blitt forespurt om han kunne virke som "vegkomiteen"s kasserer - noe han sa seg villig til å gjøre.

I løpet av årene 1961-63 sørget denne "veikomiteen" for grusing av veien fra Gammelsrød skole - i dag Brdr. Jarulfs båtutstyrs-forretning - fram til S. Tasken gård. Veien gjennom skogen ble ryddet og grøftet både med bulldozer og for hånd. Honoraret for leie av bulldozeren var visstnok en flaske whisky! Videre ble grunnlaget lagt for veien over det myrlendte jordområdet fram til foten av hyttefeltet. Atskillig svette og tid gikk

med til arbeidet med sjakting av matjord, graving, grøfting og nedlegging av rør - for ikke å snakke om alle transportene og de utallige lass bakhon, flis, stein og grus som ble kjørt ut på veiene. Bakhon ble kjøpt fra Greåker på kreditt!

Selvsagt var ikke "vegkomiteen" alene om alt dette arbeidet. I løpet av 1962 var 35 tomteleiere kommet til, og alle disse tok villig del i dugnaden. Det var i de dager da dugnad ikke ble betalt med penger, men med stor og ivrig personlig innsats. Dette bidro også i høy grad til å skape fellesskap og et godt miljø.

I 1962 ble det inngått en avtale med Johan Weel på Nordre Tasken om avståelse av grunn til opparbeidelse av vei på det stedet som i dag kalles "Berg-i-mellem". Grunnen ble gitt vederlagsfritt, men under forutsetning av at all trafikk gjennom gården til Weel skulle opphøre på snart den nye veien var opparbeidet og klar til bruk. Avtalen ble tinglyst og grunnbokført 2. juni 1964.
Bakgrunnen for denne avtalen var at Johan Weel overraskende hadde sperret veien gjennom sin gård på grunn av teleløsning. Han hevdet at han på juridisk grunnlag kunne gjøre dette når forholdene var slik at kjøringen gjennom gården kunne medføre skader.
Johan Weel kom derfor med dette tilbudet om fri grunn gjennom skogen.

Veien ble opparbeidet i 1964. I 1966 ble det satt i gang arbeid med utbygging av et nytt hyttefelt på Nordre Tasken - det såkalte Weelfeltet. Det førte til at den nybygde veien i byggeperioden ble sterkt belastet og nærmest nedkjørt på grunn av all tungtransporten til det nye hyttefeltet. Atskillig møtevirksomhet og korrespondanse måtte til før man i 1971 kom fram til en avtale om istandsetting og i 1976 ble enige om en ordning for det fremtidige vedlikehold av veistykket.
Som kjent er ordningen i dag at S. Tasken Vel har ansvaret for

vedlikeholdet og tilsynet med veien mot forholdsvis refusjon av utgiftene fra grunneiere, tomteleiere og andre oppsittere.

For å avslutte dette kapitlet om "vegkomiteen" bør det nevnes at komiteen gjorde flere forsøk på å avsette seg selv - dog uten at det lyktes for i 1968 - 5 år etter at komiteen tok initiativet til opprettelsen av S. Tasken Vel.

Selv om det gjennom årene kom nye folk inn i komiteen som alle gjorde en glimrende jobb, kan det neppe være tvil om at Torbjørn Gundrosen, Erik Lokkevik, Åge Svendsen og Kristen Knive, fortjener vellets spesielle takk og oppmerksomhet for helhjertet og uegennyttig innsats gjennom alle disse årene. Som et apropos kan også nevnes at Kristen Knive som var komiteens kasserer aldri bygde hytte på Taskenfeltet!

PRESENTASJON AV OMRÅDET

Beliggenhet.

Kurefjorden ligger i Rygge og Råde kommune i Østfold fylke. Fjorden er ca. 5 km lang og ca. 2,5 km på det bredeste. Fjorden er i sørvest avgrenset mot Larkollen i Rygge og Aavenøya i Råde i sørøst. Fjorden ligger ca. 13 km fra Moss sentrum.

Naturforhold.

Kurefjorden ligger i grunnfjellområdet på Oslofjordens østside. Fjorden er svært grunn, og store områder blir tørrlagt ved fjære. De grunneste områdene ligger langs ostsiden, spesielt ved Aavenbuktene og ved Rosnesbukta i nord. Største dybde er 6 meter. I fjorden ligger øyene Knappholmene (4 øyer), Labu og Taralden ytterst i fjorden. Ut i Rosnesbukta renner Kureå og Heiabekken (Taskenbekken).

Vegetasjon og flora.

Vegetasjonen rundt Kurefjorden er spesiell. Fjordens flora gjør området verneverdig på grunn av den særegne artssammensetningen. Mye av strandengene blir oversvømt om hosten. Sjøen bringer med seg losmaterialer som blir liggende igjen når den trekker seg tilbake sammen med leire, slam, tang og skjell og legger grunnlaget for næringsrikdommen i området. En del av strandengene er gammel beitemark. I dag er det meste av disse arealene oppdyrket.

I de områder som aldri tørrlegges ved fjære sjø vokser tette undervannsskoger av ålegrass og noe havgrass. Ålegrass er en viktig næringsplante for bl.a. svaner. Lenger inn legges bunnen regelmessig tørr ved lavvann. Ytterst i denne blottlagte sonen vokser salturt i tette bestand med noe innblanding av saltbendel.

Strandengene begynner der havet ikke oversvømmer ved alminnelig høyvann. Ytterst i engene dominerer fjoresaltgrass. Det er en ekstremt salttålende plante. Litt lenger fra vannkanten er dette plantesamfunnet også preget av andre salttålende planter som strandstjerne, strandkjempe, strandkryp og fjøresauløk.

Spredt omkring i området finnes mindre partier med takrør, havsivaks og stararter. Slike samfunn finnes godt utviklet innerst i Kokholmsund der det er større forekomster av havsivaks og havstarr.

Fuglelivet.

Kurefjorden har størst betydning som rasteplass for ande- og vadefugler under trekket vår og høst. Disse artsgruppene er avhengig av våtmarksområder langs trekkrutene for å legge seg opp nodvendige fettreserver til reisen videre.

Mye av årsakene til det rike fuglelivet er de store sammenhengende gruntområdene som blottlegges ved fjære sjø. Ved høyt vann trekker fuglene inn på de indre strandengene. Disse delene er derfor også meget viktige for ande- og vadefuglene. Oppdyrking av strandengene er derfor uheldig for fuglelivet. I dårlig vær med sterk vind trekker fuglene inn i de mer beskyttede buktene ved Aaven.

Endene er den mest tallrike gruppen under vårtrekket. Da raster store mengder her. Det er telt opptil 2 000 rastende og næringssøkende ender samtidig. Totalt er 30 arter av svaner, gjess og ender registrert. Gressendene dominerer med stokkand, kvinand, siland og laksand regelmessig i større antall. Av gjessene er grågås den vanligste.

Knoppsvane, gravand. stokkand, siland og ærfugl hekker i reservatet. Av gravand 15-25 par årlig. Også den sjeldne snadderanda har hekket i området.

Om hasten dominerer vadefuglene. Totalt er det registrert 35 arter, flere i store tall, t.eks. brushane 1 000 individer, myrsnipe 350 individer og polarsnipe 500 individer. Flere av artene har sine rugeområder i arktiske strak. En del arter hekker også i norske fjell. I størst antall opptrer tjeld, vipe, sandlo, rødstilk, myrsnipe og brushane. Måker og terner i stort antall saker næring og hekker på holmene i området. Fylkets største koloni av svartbak finnes her.

Knoppsvanene.

Knoppsvanene er blitt et trivelig og vakkert innslag blant fuglene i Kurefjorden og fortjener et eget kapittel. I 1972 ble det i området observert 5-8 svaner i vår- og hasttrekket, og i årene 1973-78 ble det ifølge ornitologiske beretninger observert gjennomsnittlig 40-45 svaner fra midten av februar og til ut mars måned. I beretningene sies det også at flere svaner har oversomret de siste årene.
Så må det ha skjedd en kraftig utvikling av bestanden etter at Kurefjorden naturreservat ble opprettet i 1978/79. Private observasjoner foretatt i Kurefjorden sommeren 1988, har registrert at det for tiden oppholder seg nærmere 200 svaner i dette området. Det må jo bety at Kurefjorden ikke lenger bare er en raste- og hvileplass for svanene. Tvertimot har vi fått en stor og levedyktig flokk som trives her hos oss.

Om knoppsvanene blir det ellers fortalt at de første gang ble observert i 1869 da en grå ungfugl ble skutt på isen innerst inne i Kristianiafjorden. Året etter ble en ny ungfugl drept ved Tvedestrand. Denne fuglen ble gitt til Zoologisk museum av eieren ved Nes Jernverk. I 1878 ble det sett en voksen knoppsvane i Mosevannet ved Stavanger. Etter dette var knoppsvanen som sunket i jorden i bortimot 60 år. I 1937 dukket det nemlig opp en rugende hunn ved Gransrødbukta sørøst for Fredrikstad. Etter denne spede begynnelse spredte svanene seg sakte, men sikkert. Først ble kystfylkene ved Rogaland erobret, deretter innlandet i fylkene Hedmark og Oppland. I dag regner en med at mer enn 4 000 par hekker langs kysten fra Østfold til Rogaland. Til og med i Finnmark har det vært

observert en knoppsvane, men hva den gjorde så langt nord, er fortsatt en gåte.

Det er om våren knoppsvanene begynner sitt hektiske liv. Svanefamilien som har holdt sammen gjennom vinteren, begynner sakte å gå i oppløsning. De voksne fuglene kjenner på kroppen at det går mot en ny hekkesesong. For at de skal få ro og fred til å få fram et nytt ungekull, jages de halvstore ungene av-gårde. Etter hvert som ungene skjønner at de ikke lenger er ønsket hos foreldrene, trekker de seg unna og slår seg sammen med andre ungfugler.

Når de voksne fuglene igjen er blitt alene, søker de tilbake til de gamle reirplassene og begynner straks å bygge nytt reir. Reirene kan bli enormt store, i noen tilfeller kan de ha en diameter på over 2 meter! Etter hvert som reirbyggingen går mot slutten, begynner svanene å bli stadig mer rastløse - det går mot parringstid.

Selve parringsseremonien er litt av et skuespill. Fra hver sin kant kommer de glidende mot hverandre. Hode og hals dreies fra side til side mens de elegant legger brystet mot hverandre. Nebb og hals flettes så sammen og strekkes mot himmelen mens de hele tiden ligger tett inntil hverandre. Det er hunnen som sier fra at hun er klar, og hannen på sin side lar seg ikke be to ganger. Han bestiger henne raskt og brutalt mens han holder henne fast ved å bite henne i nakkefjærene. Etter at parringen er over, strekker svanene seg igjen mot hverandre. En snor-kende lyd høres ofte fra de to sammenflettede halsene. Til slutt dreier de hodet noen ganger for de elegant glir fra hver-andre som om ingen ting har skjedd.

Det er bare knoppsvanehunnen som ruger. Når det siste egget er lagt, legger hun seg forsiktig nedpå, og der blir hun liggende **34** - **36** døgn før eggene klekkes. Når hannen en sjelden gang kommer på land, legger han seg ikke på reiret, men ved siden av, og vokter sin dyrebare skatt mens hunnen tar en pause for a få i seg føde og væske. Siden knoppsvanehunnen ikke starter rugingen før alle eggene er lagt, klekkes eggene samtidig med få timers mellomrom. De som ikke sprekker, blir etter **14** da-

gers ekstra ruging forlatt av hunnen. Som regel er de ubefruktet. Knoppsvaneforeldrene mater ikke ungene sine slik det er vanlig hos fleste andre fuglearter. De leder dem bare bort til matfatet, og så er det opp til ungene selv å ta til seg føde. De første ukene legger ungene på seg raskt. Når sensommeren og høsten gjør sitt inntog er ungene svært lik de voksne fuglene i form, men bærer fortsatt den brunspraglede fjærdrakten. Først etter 3 år er de helt hvite.

Etter hvert som det blir kaldere i luften, trekker svanefamiliene seg vekk fra hekkeområdet og lenger ut mot kysten. Nar isen legger seg, går de gjerne sammen i store flokker. Når vårsola varmer og blinker blir fuglene rastløse igjen, og igjen må de årsgamle ungene forlate foreldrene for å stå på egne ben. Ringen er sluttet - en ny hekkesesong står for døren!

Kurefjordens naturreservat.

Kurefjordens naturreservat ble opprettet ved kgl. res. av 22. desember 1978. Det fredede området omfatter et areal på ca. 4 000 dekar, herav er 300 dekar landareal.

Formålet med fredningen er å bevare viktige beite- og rasteområder for fugl og de karakteristiske vegetasjonssoneringer i strandengene. Det medfører forbud mot å fjerne planter og plantedeler fra reservatet, og at vegetasjonen, herunder erbusker og trær fredet mot skade og Ødeleggelser av enhver art. Nye planter må heller ikke innføres.

Pattedyr og fugler, herunder fuglenes reir og egg er fredet hele året mot skade, Ødeleggelser og unødig forstyrrelser. Dette innebærer bl.a. at enhver form for jakt og bruk skytevåpen er forbudt, og at løshunder ikke må slippes ut. Det er heller ikke tillatt å innføre nye dyrearter i området.

Motorisert ferdsel til lands og til vanns, lavflyvning eller landing med fly eller helikopter, unntatt redningstjeneste, er forbudt hele året.
Fortøyning eller oppankring av båter er bare tillatt ved

brygge. Eksisterende båtfeste utenfor brygge kan likevel benyttes som tidligere. Fortøyning utover ett døgns varighet og oppankring av båter og andre farkoster er tillatt bare ved brygge. Ferdsel til og fra bryggene er tillatt når det skjer hensynsfullt og under lavest mulig hastighet og støyutøvelse. Slik ferdsel er dog forbudt hele året i området nord for Kureskjær og i nordre Aavenbukt, og mellom Knappholmene i tiden 1/4-10/7.

Av hensyn til fuglelivet er all annen ferdsel i reservatet forbudt i periodene 1/4-10/7, og fra 20/8-1/10.
Hensynsfull ferdsel i forbindelse med bading og opphold på friarealet Kureskjær er imidlertid tillatt.

For Øvrig inneholder bestemmelsene enkelte unntaksordninger som forvaltes av myndighetene, bl.a. om tillatelse til oppføring av nye brygger og nødvendig oppmudring av kanaler til byggene.

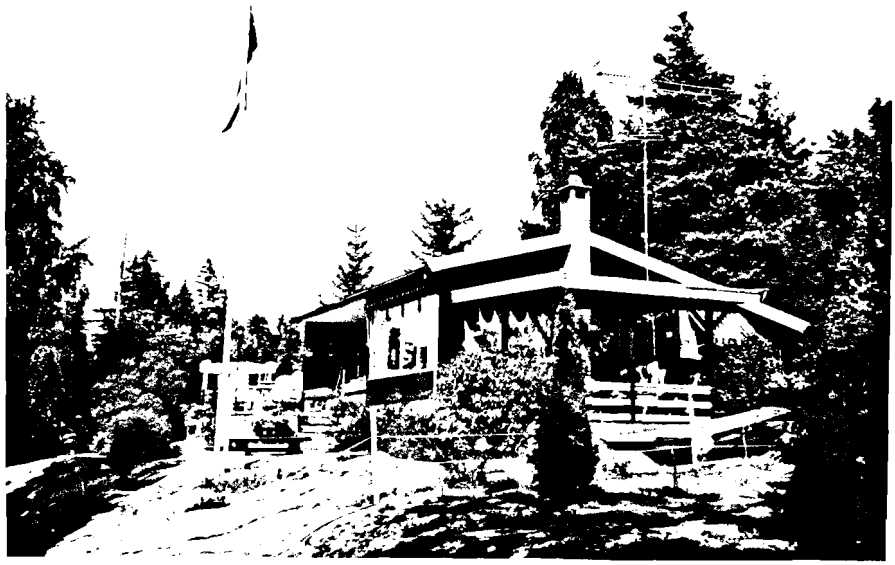

DE VIKTIGSTE BEGIVENHETER OG OPPGAVER I VELLETS HISTORIE

Stiftelsen.

Det var den foran nevnte "Veikomiteen" som sto som innbyder ved opprettelsen av vellet. Ved stiftelsesmøtet som ble holdt den 19. mai 1963 hos Åge Svendsen møtte følgende 18 tornteleiere:

Kjell Holstad, Fritz E. Berg, Silas A. Johansen, Erik Løkkevik, TorbjØrn Gundrosen, Mathias Sølvberg, Gjøen, Reidar Lange, Åge Svendsen, Juul Hansen, Trygve Monstad, Hans Sogn, Rune Karlsen, Per Jahnsen, Odd Hagen, Henry Gustavsen, Arne Aasen og Irving Strøm-Blakstad.
Dessuten møtte for Arne H. Tasken, sønnen Kjell A. Tasken.

Erik Løkkevik ledet dette "historiske" møtet.

Det fremgår av referatet fra stiftelsesmøtet at TorbjØrn Gundrosen gjorde rede for "Vegkomiteens" arbeid, og at han allerede da varslet komiteens nedleggelse. Kornitens rapport ble enstemmig godtatt og den fikk honnør for sin innsats, men noen nedleggelse av komiteen ville ikke årsmøtet høre noe snakk om! Ikke så underlig kanskje, tatt i betraktning at arbeidene som var gjort, var både billigere og bedre enn man normalt kunne forvente.

TorbjØrn Gundrosen, Erik Løkkevik, Rune Karlsen, Åge Svendsen, Irving Strøm-Blakstad, Reidar Lange, Hans Sogn og Kjell Holstad, som alle var medlemmer av Vegkomiteen ble senere, etter vedtak på årsmøtet i 1966, fritatt for vei- og dugnadsavgift for et tidsrom av 5 år. Vedtaket ble fattet som en honnør og takk for mangeårig og velvillig innsats for fremme av vellets interesser.

På møtet ble lensmann Tvetes regnskap, revidert av Monstad, opplest og vedtatt. Kassabeholdningen inneholdt den svimlende sum kr. 24,28!

Punkt 2 på sakslisten omhandlet selve stiftelsen av velforeningen. Det var enstemmighet om opprettelse av

velforeningen og at navnet skulle være "S. Tasken Vel". Forslag til statutter ble fremlagt og vedtatt etter en del diskusjon som forte til at mindre endringer ble foretatt.

Ved de etterfølgende valg ble følgende valgt som medlemmer av det første styret:

Reidar Lange, formann
Irving Strøm-Blakstad, viseformann
Per Jahnsen, sekretær
Kristen Knive, kasserer
Torbjørn Gundrosen, styremedlem.

Etter valget kunne Erik Løkkevik overlate dirigentplassen til den nyvalgte formann som deretter overtok ledelsen av det første møte i S. Tasken Vel.

Den videre utvikling i regi av vellet.

Naturlig nok var tomteleierne i den første tiden sterkt opptatt med hyttebygging, og i denne sammenheng mest opptatt av framforingen av vei til hyttene. Vegkomiteens beretninger og forslag til nye tiltak ble derfor gjengangere på vellet-møter og ellers når dugnad skulle utføres.
Det ble likevel tid til å diskutere andre Ønskemål som t.eks. spørsmål om en fast postordning, om en felles avfallsplass, og om levering av kolonialvarer fra en lokal kjøpmann. Dette var enkle tiltak som kunne gjennomføres raskt, og som heller ikke kostet penger.

Elektrisk strøm til hyttene.

Allerede i 1964 kom det opp spørsmål om å få lagt fram strøm til hyttene. 30 hytteeiere meldte seg som interesserte, men flere måtte ta forbehold dersom utgiftene ble for store. Den mest sannsynlige årsak til disse betenkelighetene var nok at hyttebyggingen i seg selv for mange var et ganske stort okonomisk løft.

Råde E-verk laste imidlertid alle bekymringer om nye utgifter da verket meddelte at installering av stram ikke kunne loves med det første. E-verket holdt da også sitt ord for sa vidt som det ikke kom noe tilbud om stram før høsten 1966. Ifølge dette tilbudet skulle prisen være kr. 500 for strekk til husveggen, en hyttetariff på kr. 65 i grunnavgift og kr. 0,10 pr. kw/t, samt kr. 10 i målerleie. Alternativt kunne man velge husholdningstariff som kostet kr. 115 pr. år og kr. 0,03 pr. kw/t, samt kr. 20 i målerleie. Minsteabonnementet var 1 500W.

Arbeidet med installasjon av stram til hyttene ble satt igang våren 1967. E-verket jobbet raskt og sørget for sin del av jobben med oppsetting av trafo, stolper og strekking av ledninger fram til hyttene i god tid før sommerferien det året. Deretter ble det opp til den enkelte hytteeier selv å sørge for den innvendige installasjon.

Vedlikehold av veiene.

Vedlikeholdet av veiene er blitt et gjennomgangstema i denne beretningen. Egentlig er det ikke så rart når en tenker på at veiene i løpet av disse årene har vært det store pengesluket. Hvor mange penger, og hvor mange arbeidstimer som er nedlagt på veiene, er det ingen som har noen oversikt over, men det kan neppe være tvil om at den samlede innsats har vært betydelig.

Pengene til tross og den arbeidsinnsats som har vært nedlagt, har det i alle år vært klaget over de dårlige veiene. Klagene har ikke alltid vært like berettigede. Men om de av og til skulle medføre riktighet, bør det også kunne anføres til vellets forsvar at trafikken på veiene gjennom årene har akt betraktelig, og at veiene slett ikke har vært dimensjonert til å tåle den belastning de jevnlig er blitt utsatt for. Det skal heller ikke underslås at trafikantene selv ikke alltid har vært så flinke når det gjelder å overholde den fartsgrense som gjelder - 15 km - til orientering for de av trafikantene som ikke har hatt tid til å lese skiltene når de halser forbi. Artig i

den forbindelse kan det være å nevne at det i 1972 gikk ut en henstilling til foreldre med barn som hadde motorsykkel. Det ble dengang bedt om at det overfor barna måtte innskjerpes at de skulle utvise mer forsiktighet ved kjøring på veiene. Verden går framover sies det, - de to-hjulte fartsdjevlene synes i dag å ha blitt avløst av en ny jet-generasjon på fire hjul. I hvert fall er det sjelden man ser en motorsykkel på veiene i dag.
For Øvrig er trafikkskiltene gamle og slitte og trenger opp-pussing, eventuelt utskifting!

I 1970 ble Gammelsrød skole nedlagt. Kommunen frasa seg ansvaret for veistumpen fra hovedveien til skolen, og var heller ikke villig til å delta i vedlikeholdet av veistykket fra hovedveien til veidelet ved innkjøringen til Weel. Imidlertid er veistykket fortsatt kommunal grunn!
Tar en så med anlegg og vedlikehold av veiene mellom "Berg-i-mellem", "henget" fra veidelet til Weel-feltet fram til og gjennom Sondre Tasken gård, og veien videre fram til hytteområdene, bør det være klart for alle at dette har vært en hard belastning for hytteeierne både Økonomisk og arbeidsmessig.

I disse dager loser mange sine veiproblemer med innføring av bompenger. Siden bare et fåtall av trafikantene på vellets veier er betalere for bruken av veiene, kunne det være nesten fristende å foreslå en bompengeordning fra hovedveien. Da kunne vellet få dekket vedlikeholdsutgiftene og kanskje til og med få "nogå attåt"!?

Bryggesaken.

Bryggesaken har vært et langt lerret å bleke selv om vi i dag med stolthet kan fremvise et meget brukbart og hensiktsmessig flytebryggeanlegg.

De fleste hytteeierne husker nok de første bryggene som ble lagt ut i 1962/63, selv om Rune Karlsen før den tid hadde bygd sin private steinbrygge rett ut for sin egen hytte.
Bryggene som ble lagt både på sondre og nordre område hadde

imidlertid det til felles at de var høyst provisoriske, og at de stort sett forsvant med høststormene. Det horte derfor med til de faste vårforberedelser å samle sammen restene av bryggene som gjerne lå lengst inne i fjorden, for restaureringen kunne settes igang.

Økonomien var som før nevnt ikke særlig god, så bryggematerialet besto i det vesentlige av resteplank og bord etter hyttebyggingen. Stolpene til bryggene ble hentet i skogen, men utstyret for å få stolpene på plass i sjøen var meget primitivt. De første stolpene nærmest land gikk som oftes greit å sette ut ved lavvann, men problemer oppsto når man kom lenger ut i sjøen. Der ble man ofte stående i vann til langt opp på livet mens den gjørmete bunnen ga etter og sugde tak i gummistøvler og gummisko som var det vanlige utstyret hvis en ikke valgte å stå barbent.

Plasseringen av stolpene foregikk etter "sikte- og innfallsmetoden", dvs. at en tilfeldig valgt person fikk i oppdrag å dirigere stolpene på plass fra den store steinen nærmest land. Etter nærmere anvisning fra denne "siktemannen" ble mannskapet i sjøen kommandert til å henge, klenge og trykke stolpene ned i gjørma før slegga til Rune Karlsen kunne tas i bruk. Mye moro ble det som regel ut av disse operasjonene, særlig for de som satt tørrskodd på land. Stolpegjengen var alltid sikret minst en skikkelig dukkert i det kalde vannet før stolpene kom i posisjon.

"Siktemannen" var ikke alltid helt pålitelig. Hva det nå kunne skyldes, at han var skjeløyd eller at han var plaget av forbigående dobbeltvisjon kunne variere. Oppsettingen av bryggene forte alltid til heftige diskusjoner og korrigeringer av siktemannens anvisninger. Men uansett, resultatet ble hvert år alltid det samme, - brygga hadde en lei tendens til å dreie både til høyre og til venstre, og kunne ofte minne om konturene av en sjøorm.
I praksis forte det til at man skulle være temmelig stø på foten når man skulle ut på brygga, for her var det nemlig ikke plass for slingringsmonn. Et lite sidestep her og du fant deg straks liggende på ryggen på grunna! Lemmene som ble lagt

mellom stolpekryssene var ca. 3 m lange og besto av to planker som tilsammen utgjorde en gangbredde på omlag 50 cm. For å sikre at båtene som den gang vesentlig var trebåter, fortrinnsvis skulle ligge i vann, var det nødvendig å gå ganske langt ut med brygga. På grunn av dette, og fordi det oftest er lavvann, fremsto denne brygga nærmest som restene av en nedlagt oljeplattform ragende 2 m over havflaten, men altså ikke alltid med vann under!"

Ja, det var nesten til å bli svimmel av. Med innlagt svikt og fjæring i lemmene, var det mange som hadde problemer med å komme ut til båtene, særlig når sørvesten blåste innover Kurefjorden. Et rekkverk av tau ble senere satt opp som sikring, men det forutsatte selvfølgelig at man til enhver tid hadde et godt grep om tauet når man skulle gå utover plankelemmene. Dristige unge menn hadde dog stor glede av å løpe utover brygga uten sikring, mens derimot eldre, kvinner og barn ofte kunne sees krab- bende på alle fire - fortvilte, forskremte, med hjertet i halsen - mens det lyste hvitt i Øynene deres.

I mellomtiden ble det "eksperimentert" med cementringer fylt med stein, armering og betong som fundament for jernbaneskinner som ble brukt som utliggere og med jernbanesviller lagt ut til å gå på. Men naturkreftene hadde liten sans for slike ting og viste sin forakt og styrke under haststormene ved å bryte ned både fundament og byggverk med den største letthet.

Den første "havnekomite", bestående av Trygve Monstad, Erik Løkkevik, Hans Sogn, Kjell Nordli og Torbjørn Gundrosen ble nedsatt i 1973, men fart i sakene ble det først i 1976 da styret i vellet fremmet forslag om mudring og bygging av 2 brygger på S. Tasken. Anbud som var innhentet viste at mudringen av kanal og basseng for de to bryggene ville koste kr. 132 000.
Forhåndskalkyle for nordre brygge var beregnet til kr. 90 000, mens det på det tidspunkt ikke forelå noen kalkyle for sondre brygge. Andelen pr. bryggeplass ble foreløpig anslått til kr. 5 300. Ved navnopprop stemte 34 for forslaget, 4 stemte imot, mens 1 hytteeier var usikker. På den ektraordinære generalforsamling som ble avholdt 13. mars 1976,

ble det vedtatt at de som ikke var til stede på møtet skulle tilskrives og underrettes om det foreløpige vedtak.

Det ble valgt et interimsstyre som skulle planlegge stiftelse av en båtforening. Til dette styret ble følgende valgt:

Frank Hansen, Hans Sogn og Tommy Andersson.

Finansieringen av utgiftene til mudring var forutsatt ordnet før mudringskontrakten kunne underskrives. For å påskynde saken ble styret bedt om å undersøke mulighetene for et banklån. Dette ble tilrettelagt av advokat Jan S. Strøm som i brev av 9. juni 1976 kunne meddele at 42 medlemmer hadde avgitt erklæring om at de Ønsket å delta i bryggeprosjektet. Imidlertid ble det fra bankens side fremsatt krav om stiftelse av en båtforening som skulle være ansvarlig for prosjektet. Dette ble den direkte foranledning til at båtforeningen ble stiftet på den ekstraordinære generalforsamlingen 26. juni 1976. Forslag til vedtekter ble fremlagt og godkjent på dette møtet. Styret ble valgt og fikk følgende sammensetning:

Frank Hansen, formann
Tommy Andersson, kasserer
Wilhelm Krokaa, sekretær
Per Jahnsen, styremedlem
Kjell Nordli, revisor.

Ny båthavn.

Skikkelig båthavn hadde stått på Ønskelisten i mange år, men hittil hadde det mest blitt med praten. Nå syntes endelig løsningen å være nær! Det gikk imidlertid ikke helt etter planene.
Først fordi det ikke lyktes å ordne banklån. Derfor måtte medlemmene skyte inn et forhåndsstipulert beløp på kr. 4 850.
Dernest fordi mudringen som skulle ha startet i begynnelsen av april 1976 ikke kom igang. Det skyldtes at mudringsfirmaet i Halden som hadde kommet med anbudet, trakk seg.

Senere ble det inngått kontrakt med et firma i Son, hvoretter mudringsarbeidene for nordre kanal og basseng ble satt igang i januar 1977. Fremdriften gikk tregt slik at arbeidet ikke var avsluttet før sommeren 1977. Bryggene som delvis skulle bygges på dugnad ble også forsinket, men bryggen ved nordre basseng og havnen kunne tas i bruk ut på sommeren 1977.

Mudringsutstyret ble imidlertid fjernet - angivelig for reparasjon. Dette førte til ny forsinkelse av planene for søndre brygge. I mellomtiden ble det valgt ny plass for båthavnen. Etter forhandlinger med Nordre Tasken Vel ble det nemlig gitt tillatelse til å grene ut til en kanal som var mudret ut for hytteeierne på nordre Tasken. Dermed ble denne kanalen kortere enn den tidligere prosjekterte. Etter nye forhandlinger med mud- ringsfirmaet i Son ble ny kontrakt inngått. Mudrings-arbeidet skulle nå etter avtalen starte senhøstes 1977 og være avsluttet senest mars 1978. Arbeidet gikk om mulig ennå tregere her, og ble først avsluttet ved utgangen av april måned 1978.

Nye flytebrygger.

Etter ønske fra flere hytteeiere ble det i 1982 tatt initiativ til innhenting av anbud på flytebrygger. Anbud ble innhentet, men de første reaksjoner blant hytteeierne var at dette ble for dyrt. Saken ble av den grunn mer eller mindre skrinlagt inntil det i 1984 ble fremlagt et nytt forslag med kostnadsoverslag for nordre brygge på ca. kr. 120 000 eller ca. kr. 6 000 pr. båtplass. I beløpet var medregnet utgifter til noe mudring og utgraving av bassenget.

På vellets årsmøte 11. juni 1984 var det enighet om å anskaffe flytebrygger, men styret ble bedt om å arbeide videre med bl.a. finansieringsspørsmålet, slik at avgjarelse kunne tas med sikte på montering av flytebrygger året 1985.

Men heller ikke denne gang skulle det gå helt etter oppskriften. I mars 1985 fikk hytteeierne beskjed om at mudrings- og dumpingstillatelse var ordnet hasten 1984, men at tillatelsen

ble gitt så sent at fjorden på det tidspunktet var islagt! Mudringsarbeidene måtte derfor utsettes til året etter så snart isen var gått.

Ifølge Miljøvernutvalgets beslutning måtte mudringsarbeidet og utlegging av flytebrygger være avsluttet omkring 15. mai 1985. Det var mange som gledet seg da båtforeningens styre kunne bringe nyheten om at flytebrygger var bestilt, og at levering og montering skulle skje før 17. mai dette året.

Tydeligvis skal man ikke glede seg for tidlig, for nok engang sviktet "mudringsmannen" ved å utebli, mens miljøvernmyndighetene på sin side ikke ville gå med på flere utsettelser etter 5. juni 1985. Mudringen kunne derfor ikke settes igang før etter 15. september samme året.
En provisorisk brygge ble igjen bygget på dugnad 29. og 30. mai.

Våren 1986 skulle bli det endelige gjennombrudd i bryggesaken. Ifølge den optimistiske meldingen som ble sendt ut, skulle mudringen settes igang i nærmeste fremtid. Men isen hadde tatt den gamle brygga, så den måtte settes i stand først.
Det var mange som trodde at den gamle brygga måtte gjøre tjenesten dette året også, for "mudringsmannen", til tross for ryktene om hans nærvær i området, dukket ikke opp før sist i mai måned. Heldigvis, da han endelig kom, gjorde han seg ferdig i løpet av bare et par dager. Men helt som det var avtalt og planlagt fikk han ikke gjort det.
Flytebryggene som var bestilt i 1984 ble levert en måneds tid senere, og hyttefolket kunne endelig ta det hele i bruk sommeren 1986. Samtidig kunne prosjektet og båtforeningen feire sitt første 10-årsjubileum!

Tomtefesteloven og festeavgiften.

Den nye tomtefesteloven av 30. mai 1974 trådte ikraft fra 1. januar 1976. Før den tid forelå det ingen lovregler om rettsforholdet mellom partene når noen leier (fester) et grunnstykke av en annen som hus- eller fritidstomt. Inntil da var det stort sett opp til partene selv fritt å ordne seg slik de ble enige om.

En del av reglene er tvingende - dvs. at de gjelder uten hensyn til om partene har avtalt noe annet. Disse tvingende bestemmelser tar først og fremst sikte på nye festeforhold, dvs. festeavtaler som blir inngått etter 1. januar 1976.

Tomtefesteloven omhandler bl.a. bestemmelser om at feste av tomt til bolig- og fritidshus ikke kan avtales for kortere tid enn 80 år (om ikke festeren har rett til å kreve festet forlenget slik at festetiden sammenlagt blir minst 80 år).

For så vidt angår tomtefesterne på Søndre Tasken er kontraktene utstedt for 49 år med adgang til prolongasjon om festere Ønsker dette.

Om festeavgiften (tomteleien) er det uttalt at festeren skal betale den avgift partene er blitt enige om i festeavtalen. I loven heter det bare at avgiften ikke må settes høyere enn det som tilsvarer en rimelig avkastning av tomtas verdi, når en tar hensyn til rentenivået.

Dette punktet har medført atskillig diskusjon i vellet etter at grunneieren i 1980 varslet en kraftig heving av bygslingsavgiften for den som skulle ha en justering det året.

En første henvendelse til Norsk Hytteforbund førte bare til en henvisning til den lokale prisnemnd som eventuelt skulle vurdere fastsettelse av festeavgiften. I mellomtiden gikk det ut en melding til hytteeierne om at den nye festeavgift som ble innkrevd skulle innbetales under protest, og med forbehold om senere tilbakebetaling.

Saken ble tatt opp med Statens Pristilsyn som oppnevnte et sakkyndig utvalg. Utvalget skulle avgi en innstilling om hva som er "vanlig festeavgift" for tilsvarende eiendommer.

I brevet til utvalgets formann, datert 19. august 1981 ble det av Statens Pristilsyn bl.a. uttalt at området var fritatt for takstplikt etter prisforskriftene for fast eiendom av 25. oktober 1974, og at prismyndighetene kan foreta en vurdering av den nye festeavgiften mot prislovens §18.

Det sakkyndige utvalget foretok befaring på hyttefeltet og behandlet saken i møte 9. september 1981. Av utvalgets innstilling fremgår det at det ble lagt vekt på spørsmålet om forhøyelse av festeavgiften fra kr. 150 til kr. 1 000 pr. dekar, ville være i strid med prislovens §18.

Utvalget konkluderte med, med henvisning til gjeldende rentenivå og tomteverdi, at det fremsatte krav om regulering av festeavgifter ikke kunne betegnes som urimelig i relasjon til prisloven.

Statens Pristilsyn sluttet seg i brev av 3. november 1981 til utvalgets innstilling, og meddelte vellet at saken var henlagt. Pristilsynets uttalte også at kontoret henleggelsesbeslutning ikke var til hinder for at vellet kunne gå til politanmeldelse eller forfølge saken rettslig.

Saken ble igjen fremlagt for Norsk Hytteforbund, dog uten at det fremkom noe som eventuelt kunne støtte et nytt initiativ fra hytteeiernes side.

Diskusjonen om festeavgiftene pågikk i flere år. Det er liten grunn til å underslå at det blant hytteeierne hersket stor forbitrelse og skuffelse over den voldsomme Økning av festeavgiften som "etter skjønn" ble stadfestet av prismyndighetene som ikke urimelig.

Tiden "læger alle sår" heter det visst. I løpet av den tiden som senere er gått, ser det nå ut til at hytteeierne mer eller mindre godvillig har akseptert sakens realiteter. I hvert fall

ble det på årsmøtet i vellet i 1986 fattet vedtak om endelig å skrinlegge saken.

Tomtefesteloven inneholder for Øvrig interessante synspunkter både når det gjelder regulering av festeavgiften, råderetten festeren har over tomta og om overdragelse av festeretten m.v. Imidlertid har bestemmelsene for oss kanskje bare hypotetisk verdi, fordi de er knyttet til avtaler inngått etter 1. januar 1976. Etter den kraftige justering som ble foretatt ved siste regulering skal det likevel bli spennende å se hva som blir lagt til grunn neste gang tomteleien skal reguleres. Forbruker- og administrasjonsdepartementet har nemlig i Pristidende nr. 5 for 15. april 1982 gitt ut nye prisforskrifter for overdragelse og bortfeste av fast eiendom. Det fremgår her i §§ 2 og 3 at regulering av festeavgifter er begrenset av fastsatte rammer og multiplikatorsatser som ikke må overstige 6% p.a. av festeeiendommens takstverdi.

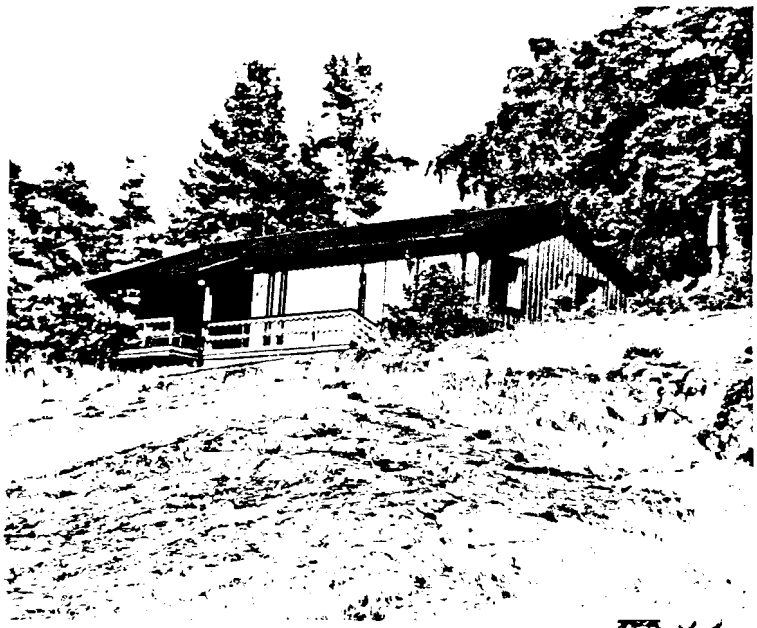

Andre fellessaker.

Sanitærforholdene.

Et stadig tilbakevendende, og etter hvert nesten påtrengende problem, har gjennom årene blitt drøftet i vellet. Egentlig er det en "skittsak" som vellet ennå ikke har funnet fellesløsningen på for å få orden på sanitærforholdene i området. Saken har vært forsøkt lost med forslag om anskaffelse av en felles septiktank, men det synes å ha strandet på at Råde kommune ikke har utstyr til å tømme slike tanker. I mellomtiden har en rekke hytteeiere og sikkert også flere av familiemedlemmene, prøvesittet både det ene og andre for om mulig å finne fram til en lykkelig ende!
Ja, det har til og med vært nedsatt en egen WC-komite bestående av medlemmene Halfdan Wang, John Nordby og Irving Strøm-Blakstad (1983), men det har visst gått skitt det også, siden ingen har hort noe mer fra den kanten. I mellomtiden er det dog fastslått at kjemikalieklossetter bør unngås, og at elektriske toaletter synes å være den beste løsning. Likevel er det nå best å "holde seg" ennå en stund inntil vi kan få en stemningsrapport fra Thor Hansen som nylig har kastet seg på "Snurredassen". Ifolge Hansen kan han sitte der i 4 år for det blir oversvømmelse eller at det oppstår fare for vond lukt. Ja, imens får vi andre bare vente!

Telefonkiosk.

Sporsmålet om en telefonkiosk i området har vært etterlyst en rekke ganger. Men dette har strandet på dels at Televerket av økonomiske grunner ikke ville, og dels at hytteeierne, når Televerket ville, ikke ville, fordi det ble for dyrt.
Senest i 1985 kunne Televerket tilby oppsetting av en myntautomat som skulle koste kr. 4 700 pr. år i fastavgift, elier alternativt et 3-måneders abonnement som eventuelt måtte dekkes av vellets kasse.

I mellomtiden har flere av hytteeierne skaffet seg både privattelefoner og mobiltelefoner. Dermed har også interes-

sen for en felleskiosk vært sterkt dalende. Det siste som har vært lansert i denne saken er at en av hytteeierne (Irving Strøm-Blakstad), har tilbudt at et myntapparat kan koples til hans linje.
Hvordan dette teknisk kan løses er i skrivende stund uklar, men det kan neppe påregnes at Stram-Blakstad blir å treffe på hytta hele året!

Gjenoppbygging av hytter etter brann.

Spørsmålet om eventuelle restriksjoner i forbindelse med oppbygging og istandsetting av hytter etter brann ble tatt opp på årsmøtet i 1985. Saken hadde etter hytteeiernes mening betydning både av hensyn til salgs-, skatte- og verditakstene, og ikke minst på grunn av den mentale side ved dette å eie en varig verdi.

Spørsmålet ble tatt opp med Råde kommune som i brev til vellet 6. september 1985 bl.a. uttalte følgende:

> "Vi kan ikke se at det foreligger spesielle restriksjoner for hytter som er skadet av brann."

Videre ble det i brevet uttalt at restaurering av hytter som er sterkt skadet av brann vil omfattes av bygningsloven med forskrifter, vedtekter og reguleringsplaner i dens helhet.

Det ble også vist til en annen og svært viktig lov som ofte kommer til anvendelse for hytter, nemlig strandplanloven.
Er det tale om hovedombygging etter brann eller mer omfattende: Bygging av ny hytte på branntomta, vil strandplanlovens bestemmelser bli gjort gjeldende med full tyngde. Det gjelder i første rekke strandplanlovens forbud mot bygging m.v. i 100-meters feltet.

Styrenes ***sammensetning i perioden 1963-88.***

Avhengig av hvordan man ser det har styrets sammensetning gjennom årene vært preget av stabilitet og kontinuitet.
Andre vil imidlertid hevde at styret har vært preget av et

"gubberåd" og at de fleste av medlemmene i styret har sittet for lenge.

Hvordan man nå enn vurderer denne siden av saken, er det likevel et faktum at enkelte hytteeiere er blitt gjengangere. At det er skjedd skyldes ikke økonomiske fordeler eller spesielle privilegier knyttet til vervene, men heller det forhold at mange i stedet for å påta seg sin del av "samfunnsplikten" har valgt å utebli ved de årlige valg og årsmøter. Sekretæren i det jubilerende styret, Thor Hansen, nevnte da også i sitt referat fra siste årsmøte at antallet fremmøtte var økt med 2 fra forrige møte. Dersom det fortsatte slik, spådde han at vi ville være fulltallige om 14 år.

Ja, statistikk kan brukes til så mangt. Optimist kan man også være, men de nakne tall forteller om følgende "rankingliste" og deltakelse i vellets styrer gjennnom årene:

Kjell Bergh	14 år	Kjell Opperud	8 år
Rune Karlsen	13 "	Per Jahnsen	7 "
Terje Sundby	11 "	Irving Stram-Blakstad	7 "
Kjell Nordli	10 "	John Nordby	6 "
Sissel Andersson	9 "	Bjarne Lauritzen	5 "

Av totalt 140 styreverv i perioden 1963-1988 har 90 verv, dvs. mer enn halvparten av vervene vært dekket av 10 personer. De fleste av disse har i tillegg hatt andre oppgaver både i båtforeninger og vegkomiteen m.m.

Ialt 31 personer har deltatt i vellets styrer. Flere av disse (7) har solgt sine hytter, eller er av andre grunner blitt borte fra vellet i de forløpne 25 årene. Nye er kommet til og flere av disse har tatt aktivt del i vellets arbeid.

Likevel er det klart at flere av vellets medlemmer aldri har deltatt i vellets administrative oppgaver. Det kan ikke være bare beskjedenhet som har holdt disse borte fra årsmøtene. Der-

for synes det i denne sammenheng å være naturlig å henstille til hytteeierne om at alle bidrar til at vi får en større sirkulasjon i styrene ved selv å ta mer aktiv del i vellets arbeide.

STYRETS SAMMENSETNING 1963 - 1988

1963
Reidar Lange, formann
Irving Strøm-Blakstad, viseformann
Kristen Knive, kasserer
Per Jahnsen, sekretær
Torbjørn Gundrosen, styremedlem

1964
Reidar Lange, formann
Irving Strøm-Blakstad, viseformann
Kristen Knive, kasserer
Per Jahnsen, sekretær
Kjell Nordli, styremedlem

1965
Irving Strøm-Blakstad, viseformann/fung. formann
Arne Aasen, kasserer
Kjell Bergh, sekretær
Kjell Nordli, styremedlemm

1966
Kjell Bergh, formann
Odd Hagen, viseformann
Arne Aasen, kasserer
John Nordby, sekretær
Nils A. Nilsen, styremedlem

1967
Kjell Bergh, formann
Odd Hagen, viseformann
Arne Aasen, kasserer
John Nordby, sekretær
Nils A. Nilsen, styremedlem

1968
Kjell Bergh, formann
Odd Hagen, viseformann
Torgils Aaneland, kasserer

John Nordby, sekretær
Nils A. Nilsen, styremedlem
Bjarne Lauritzen, revisor

1969
Kjell Bergh, formann
Odd Hagen,.viseformann
Torgils Aaneland, kasserer
John Nordby, sekretær
Terje Bjørnstad, styremedlem
Bjarne Lauritzen, revisor

1970
Irving Stram-Blakstad, formann
Odd Hagen, viseformann
Bjarne Lauritzen, kasserer
John Nordby, sekretær
Terje Bjørnstad, styremedlem
Per Jahnsen, revisor

1971
Irving Stram-Blakstad, formann
Odd Hagen, viseformann
Bjarne Lauritzen, kasserer
John Nordby, sekretær
Terje Bjørnstad, styremedlem
Per Jahnsen, revisor

1972
Kjell Holstad, formann
Odd Hagen, viseformann
Bjarne Lauritzen, kasserer
Per Jahnsen, sekretær
Rune Karlsen, styremedlem
Torbjørn Gundrosen, revisor

1973
Kjell Holstad, formann
Kåre Holm, viseformann
Kjell Dankertsen, kasserer

Per Jahnsen, sekretær
Rune Karlsen, styremedlem
Torbjørn Gundrosen, revisor

1974
Kjell Holstad, formann
Kåre Holm, viseformann
Kjell Dankertsen, kasserer
Frank Hansen, sekretær
Rune Karlsen, styremedlem
Tommy Andersson, revisor

1975
Kjell Holstad, formann
Kåre Holm, viseformann
Vilhelm Krokaa, kasserer
Frank Hansen, sekretær
Rune Karlsen, styremedlem
Sissel Andersson, revisor

1976
Halfdan Wang, formann
Kåre Holm, viseformann
Vilhelm Krokaa, kasserer
Terje Sundby, sekretær
Rune Karlsen, styremedlem
Sissel Andersson, revisor

1977
Halfdan Wang, formann
Kjell Opperud, viseformann
Thor Hansen, kasserer
Terje Sundby, sekretær
Rune Karlsen, styremedlem
Sissel Andersson, revisor

1978
Kjell Nordli, formann
Kjell Opperud, viseformann
Thor Hansen, kasserer

Terje Sundby, sekretær
Rune Karlsen, styremedlem
Sissel Andersson, revisor

1979
Kjell Nordli, formann
Kjell Opperud, viseformann
Kjell Bergh, kasserer
Terje Sundby, sekretær
Rune Karlsen, styremedlem
Sissel Andersson, revisor

1980
Kjell Nordli, formann
Kjell Opperud, viseformann
Kjell Bergh, kasserer
Terje Sundby, sekretær
Rune Karlsen, styremedlem
Sissel Andersson, revisor

1981
Kjell Nordli, formann
Kjell Opperud, viseformann
Kjell Bergh, kasserer
Terje Sundby, sekretær
Rune Karlsen, styremedlem
Sissel Andersson, revisor

1982
Kjell Nordli, formann
Kjell Opperud, viseformann
Kjell Bergh, kasserer
Terje Sundby, sekretær
Rune Karlsen, styremedlem
Sissel Andersson, revisor

1983
Kjell Nordli, formann
Kjell Opperud, viseformann
Kjell Bergh, kasserer

Terje Sundby, sekretær
Rune Karlsen, styremedlem
Sissel Andersson, revisor

1984
Kjell Nordli, formann
Kjell Opperud, viseformann
Kjell Bergh, kasserer
Unni Råmunddal, sekretær
Rune Karlsen, styremedlem
Odd Graarud, revisor
Terje Sundby, revisor

1985
Kjell Nordli, formann
Hans John Qiestad, viseformann
Kjell Bergh, kasserer
Unni Råmunddal, sekretær
Odd Graarud, styremedlem
Terje Sundby, revisor
Valgkomite: Arne Aasen og Per Jahnsen.

1986
Irving Strøm-Blakdstad, formann
Hans John Qiestad, viseformann
Kjell Bergh, kasserer
Thor Hansen, sekretær
Odd Graarud, styremedlem
Terje Sundby, revisor

1987
Irving Strøm-Blakstad, formann
Hans John Øiestad, viseformann
Kjell Bergh, kasserer
Thor Hansen, sekretær
Odd Graarud, styremedlem
Terje Sundby, revisor

1988
Jan Fjeldstad, formann
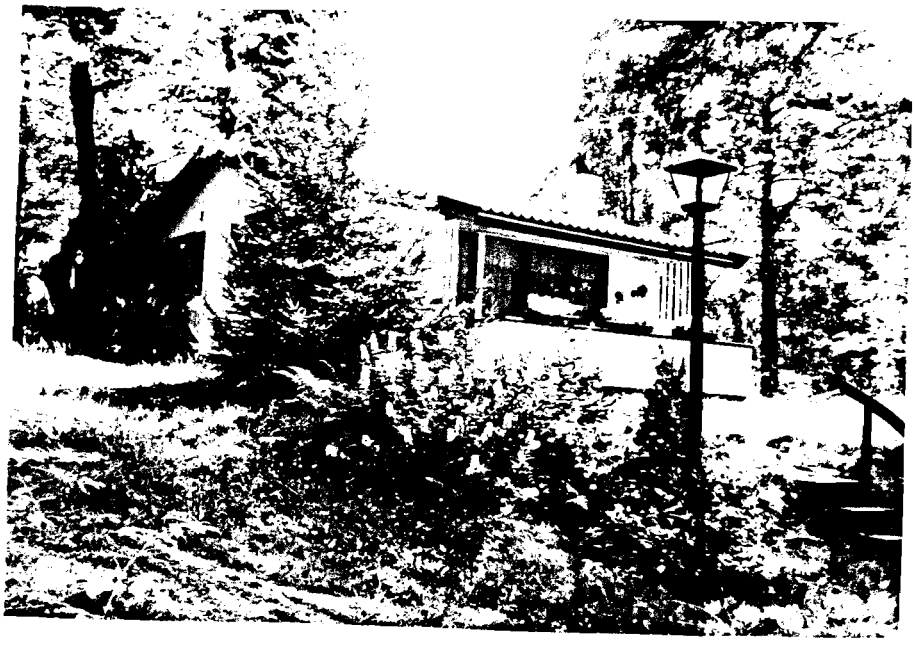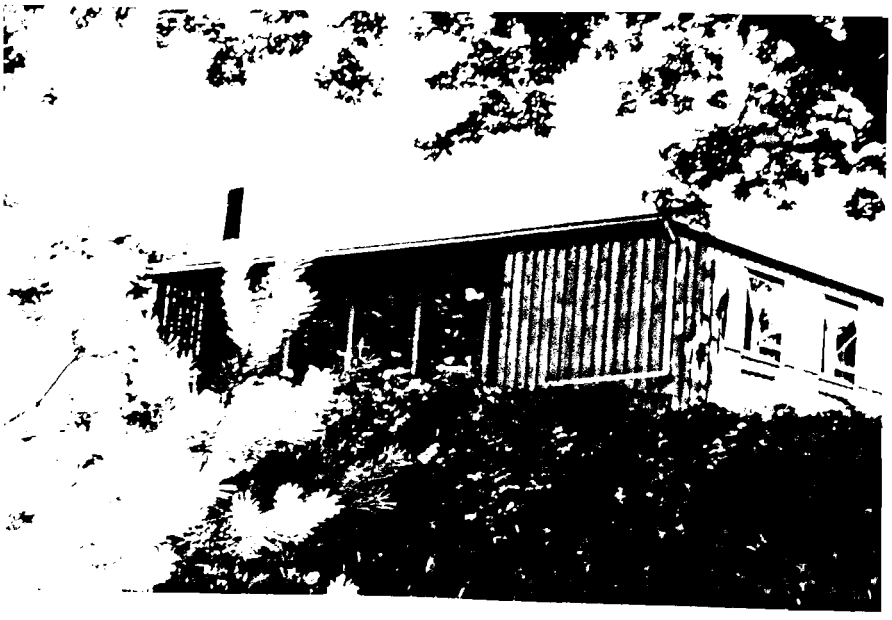
Hans John Oiestad, viseformann
Jostein Ansok, kasserer
Sissel Andersson, sekretær
Odd Graarud, styremedlem
Terje Sundby, revisor